

Reportaga

EIN DAGUR Í LÍVINUM SUM HEIMAHJÁLP

»Hvussu er við tí, hefur tú ongantíð stundir at seta teg niður at prátta við fólkinu«, spyrji eg Lisu. »Nei tíverri. Tað er eitt sindur keðiligt, at vit ikki hava stundir til at tosa við fólkinu, tí eg veit, at mong teirra høvdu ynskt meira samveru við okkum«, sigur Lisa, og eg hugsu aftur um tann afturvendandi trupulleikan, sum hefur stungið seg upp fleiri ferðir, meðan Sosialurin hefur varpað ljós á eldraðkið. Vantandi tíð til nærveru

BARBARA HOLM

Klokkan 08.00

Tað er kalt hendan vakra morgunin í januar. Púra stilt, men 4 kuldastig, boðar bilurin frá. Eg koyri úr Havnini til Kvívíkar, har eg skal hitta heimahjálpinu, sum eg skal koyra við í dag. Lisu. Eg eri varug við, at eg má vera til tíðina, og ikki fimm minuttir yvir, tí eg havi hoyrt, at í heimatænastuni telur hvør minuttur. Fimm minuttir til hendan, fimtan til handan. Soleiðis haldi eg tað er.

Eg siti í bilinum nakrar minuttir í 8, uttan fyri Bygdarhúsið í Kvívík, og hugsu um teir fordómar eg havi um hetta økið. At tað er býtt í minuttir – er ein av fordómunum.

Klokkan blívur 8, og eg leygi í bilin hjá Lisu.

»Góðan morgun« sigur hon, meðan útvarpið koyrir í bakgrundini. Okey, hon er ikki akkurat 8, tí tíðindini eru ikki byrjað enn.

»Vit skulu ikki langt, vit byrja her í Kvívík«, sigur Lisa.

Vit steðgastutt frá bygdarhúsinum og fara báðar innar í eini hugnalig hús.

**Mær dámar
arbeiðið, tí
fólkinu eru so
fitt, sum eg vitji.
Men tað er eingin
loyna, at tað er
hart arbeiði«**

Heimahjálpi

»Kom bara við inn í køkin«, sigur Lisa og fylir seg heima har. Inni í køkinum sita eini eldri hjún. Tey eru um 80 ára aldur bæði tvey, men hann er eitt sindur yngri enn hon. Hann leggur sjeið-kabal, meðan útvarpið gongur. Nú er Sigrun Brend komin í útvarpið, so klokkan er also farin av 8 nú, hugsu eg, og fái tað váttat á fartelesfonini.

»Íslendarin sigur frá minus sjeið stigum, men norðmaðurin sigur minus fyra«, sigur maðurin, meðan hann skonkir okkum kaffi. Honum tørvar ikki heimahjálpi, tí hann er enn væl fyri. Konan hefur ikki stórvegis tørv á hjálpi heldur. Tað eru bara sokkarnir, sum eru strævnir at fáast við.

»Eg skal bara hava sokkar á, tí eg klári ikki sjálv at fáa teir upp longur«, sigur konan og sigur speiskliga »eg havi altíð sagt man skal fáa sær ein yngri mann«, í forlongilsu av reypinum frá manninum um, at honum tørvar ikki heimahjálpi.

Fryntligu eru hesi bæði, sum hava kókað okkum kaffi hendan morgunin.

»Soleiðis«, letur í Lisu, sum í øllum prátinum um veður og aldur hefur megnað at fingið sokkarnar á kvinnuna.

»Skulu tit ikki hava kaffi«, spyr konan Lisu, og eg varnist, at eg longu eri byrjað upp á mítt kaffi, uttan at hugsa so nógv um tað. Lisa hefur tó ikki tíð. »Nei, vit mugu fara nú«, sigur hon blíð við eldra parið.

Og útaftur í gongina og síðani í bilin. Eg kagi niður á telefonina og siggi, at klokkan er presis 8.10.

Komnar út í bilin verði eg noydd at spyrja, hóast tað kanska er íðan ov tíðliga.

»Lisa, hvussu er við tykkara tíðarskema. Eru fólk og ymiskar uppgávur býttar í minuttir?«

»Ja, hendan konan fær 10 minuttir«, sigur Lisa, og peikar aftureftir, nú húsini hjá fryntligu hjúnunum liggur í bakgrundini. »Vit hava eitt skema, har minuttir eru settir á hvønn brúkara«, greiður Lisa frá.

»Fylgir tú so væl við í, hvussu leingi tú ert her og har?« spyrji eg framvegis óskiljandi um tørvin á slíkari minuttstýring. »Ja, tað má eg. Men tað er ikki altíð, at eg klári at halda tað. Eg plagi tó altíð at náa tað eg skal upp á ein dag«, sigur Lisa.

Framhald á næstu síðu

– Tað er ikki altíð, at eg klári at halda tað. Eg plagi tó altíð at náa tað eg skal upp á ein dag, sigur heimahjálpin

